

HỒI 7

DIÊM LA THÀNH CHỦ

Tôn Ứng Hiệp bước vội về phía Tống Bội Linh, nép sau lưng nàng mới dám nhìn ra cửa. Đập vào mắt Ứng Hiệp là một người bận áo trường y đen kịt. Dưới thềm tuyết trắng xoá, y trông như một con quạ đen khổng lồ, bởi chiếc mũ trùm đầu không thấy chân diện. Mặc dù chân diện bị che bởi chiếc mũ trùm đầu, nhưng ánh mắt vẫn toả uy quang sáng ngời khiến người đối mặt phải bủn rủn cả tứ chi.

Chạm vào ánh mắt của hắc y nhân, tứ chi Ứng Hiệp bất giác rã rượi cùng với cảm giác gai lạnh như thể đang đối mặt với tử thần dưới a tỳ. Y buột miệng nói:

- Tôn... ơ, đại ca là ai vậy?

Giọng nói lạnh lùng của hắc y nhân cất lên:

- Tiểu tử không đủ nhân cách để hỏi danh tính bản tọa. Mau trao ngọc phù cho bản tọa, rồi bản tọa sẽ đưa các ngươi đi.

Ứng Hiệp liếc qua Tống Bội Linh. Y thấy mặt nàng căng thẳng cực độ. Chỉ thấy khuôn mặt nhợt nhạt, căng thẳng của Bội Linh thôi, Ứng Hiệp đủ biết tâm trạng tởm tởm như thế nào rồi.

Y nắm tay Bội Linh nhìn hắc y nhân nói:

- Tiểu đệ sẽ trao mảnh ngọc bội cho đại ca, nhưng muốn biết đại ca định đưa tiểu đệ và tỷ tỷ đi đâu Nơi đó sống ra sao. Tiểu đệ và tỷ tỷ sẽ sống bằng những gì nào. Thú thật với đại ca miếng ngọc bội của tỷ tỷ là báu vật vô giá. Có ngân lượng cũng không thể nào mua được.

Ứng Hiệp nói dứt câu thì Bội Linh lên tiếng. Nàng nghiêm giọng nói thật chậm:

- Thành chủ định đoạt lệnh phù của tiên mẫu ư? Không dễ đâu. Nếu thành chủ có ý đó, Bội Linh sẽ hủy ngọc phù rồi chết cũng được.

Hắc y nhân gằn giọng nói:

- Nha đầu, ngươi dám cãi lại ý của bản tọa sao. Hai người mau trao cho bản tọa ngọc phù, ta sẽ tống tiễn hai ngươi đi một cách êm thấm.

Ứng Hiệp hỏi:

- Ngươi định tống tiễn tỷ tỷ và tiểu đệ đi đâu?

- Về nơi yên tĩnh nhất trong cõi đời này.

Ứng Hiệp cau mày nói:

- Yên tĩnh nhất. Đừng có nói đại ca sẽ tiễn Ứng Hiệp ra mộ địa đấy nhé.

- Chỉ có mộ địa là nơi yên tĩnh nhất.

Ứng Hiệp sờn gai óc đầy người khi câu nói ấy đập vào thính nhĩ mình. Y buột miệng nói:

- Người định... người định giết tử đệ tôi nữa à? Chẳng lẽ... chẳng lẽ vừa ăn cướp vừa giết người?

- Tiểu đệ cẩn thận lời nói, nếu ngươi muốn chết một cách yên lành.

Ứng Hiệp cúi gắt đáp lời Diêm La thành chủ:

- Chết là hết, có gì còn có cái chết yên lành, cái chết khủng khiếp. Nếu người thật sự muốn giết Ứng Hiệp và Tống tử tử thì đừng hòng lấy được miếng ngọc phù này.

Ứng Hiệp hừ nhạt một tiếng nói:

- Bồn thiếu gia sẽ đập tan miếng ngọc phù theo ý của Tống tử tử.

- Miếng ngọc phù kia bẻ thì bồn tọa sẽ xé xác hai người thành trăm mảnh.

Bội Linh lắc đầu nói:

- Cũng là một cái chết thôi. Thành chủ, Bội Linh sẵn sàng giao miếng ngọc phù cho thành chủ, nhưng với một điều kiện.

- Để cho hai người được sống.

- Bội Linh không cần thiết sống, mà chỉ cần thành chủ tha cho nghĩa đệ của Bội Linh.

- Được Ứng Hiệp thốt lên:

- Tôn thiếu gia đâu phải là kẻ tham sống sợ chết chứ.

Y dẫn vai Bội Linh:

- Tử tử, đệ và tử chết cùng chết, sống cùng sống. Đệ đâu muốn sống mà không có tử.

Nhìn lại thành chủ, Ứng Hiệp nói:

- Tôn giá sao lại biết Ứng Hiệp và tử tử Ở đây mà lại đến tìm vậy?

Diêm La thành chủ lấy trong ống tay áo ra một bức họa chân dung. Y mở toang bức họa cho Ứng Hiệp thấy rồi hỏi:

- Ai đã vẽ bức họa này?

Ứng Hiệp trở mắt nhìn bức họa. Y ngậm ngừng nói:

- Bức họa đó do chính... do chính Ứng Hiệp vẽ tử tử.

- Tiểu đệ đúng là một họa nhân có thiên phú, bồn tọa khâm phục ngươi.

Ứng Hiệp nói với Bội Linh:

- Tỷ tỷ, đệ không ngờ chính những bức họa đệ lên tỷ vẽ để đem bán kiếm ngân lượng gây ra đại họa này.

- Tỷ không trách đệ đâu. Cái họa hôm nay đã có tiền án từ đời trước.

Bội Linh hướng mắt về phía thành chủ nói:

- Thành chủ, tôn giá nhận lời Bội Linh chứ?

- Hãy giao ngọc phù cho bản tọa.

- Tôn giá hãy thề với trời đất trước, Bội Linh mới giao Ngọc phù cho tôn giá.

Một giọng nói ôn nhu từ tôn cất lên ngay sau lưng Ứng Hiệp và Bội Linh:

- Nàng không cần thiết bắt tôn giá đây phải hứa.

Ứng Hiệp vừa nghe giọng nói đó reo lên:

- A, Tửu đại ca.

Bội Linh ngơ ngác buột miệng hỏi:

- Tửu đại ca là ai?

- Tửu đại ca là người đã giúp đệ đào thoát khỏi tay tên tri phủ heo hàm Cửu Nam Thiên.

Bội Linh ôm quyền nói:

- Bội Linh bái kiến Tửu đại ca.

Nghe Bội Linh thốt ra câu này, Đàm Vĩnh Hưng ngửa mặt cười vang. Y vừa cười vừa nói:

- Tổng tiểu thư, tại hạ họ Đàm tên Vĩnh Hưng, chứ không phải Tửu đại ca như Ứng Hiệp nói đâu.

- Bội Linh bái kiến Đàm tôn giá.

- Tại hạ không hơn cô nương bao nhiêu tuổi đâu.

Vĩnh Hưng nhìn lại Ứng Hiệp nói:

- Ứng Hiệp, nếu ta giúp ngươi, ngươi phải vẽ cho ta một bức họa theo ý của ta đó.

- Được rồi, Đàm đại ca chỉ cần đuổi vị tôn giá này đi, Ứng Hiệp không chỉ vẽ một bức mà trăm bức cũng được.

- Lời đã thốt ra ngươi phải giữ đó.

- Vẽ tranh thì Đàm đại ca yên tâm. Ngoáy một cái là Ứng Hiệp vẽ xong rồi. Cũng như Tửu đại ca nói một tiếng là bọn Cửu Nam Thiên bỏ chạy.

Ứng Hiệp lại nhìn Diêm La thành chủ nói:

- Tôn giá xem như lỡ chuyến đò này rồi.

Ứng Hiệp vừa nói vừa nắm tay Bội Linh kéo ra sau lưng Đàm Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng và Diêm La thành chủ đôi mắt với nhau.

Diêm La thành chủ gằn giọng nói:

- Bồn tọa không ngờ Lãnh diện tu la cũng mò đến đây để tranh giành ngọc phù với bồn tọa.

Vĩnh Hưng khoát tay nói:

- Vĩnh Hưng không có ý tranh giành với tôn giá đâu. Chẳng qua không thể khoan tay bàng quang đẩy thôi.

- Bồn tọa nghe nói Đàm công tử đã tuyên tộ với sư tôn chẳng bao giờ nhúng tay vào chuyện thị phi. Lời nói đó chỉ là ngoa ngôn thôi sao? Hay chỉ nói cho có lệ?

- Đúng, tại hạ có nói. Không ngờ Tôn giá biết rành như vậy. Nhưng có một chuyện tôn giá không biết.

- Chuyện gì? Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng chỉ là kẻ ngoa ngôn ư?

- Tại hạ không ngoa ngôn nhưng rất tiếc sư tôn đã khai trừ tại hạ rồi.

- Thiên Trù đại sư khai trừ các hạ?

- Không sai. Thiên Trù sư tôn không còn nhận Đàm Vĩnh Hưng này là môn đồ. Lời hứa của tại hạ xem như cũng chẳng còn giá trị nữa.

- Thiên Trù đại sư thánh tăng không còn nhận các hạ là môn đồ thì hẳn các hạ là nghịch đồ.

- Đúng, rất đúng. Đàm Vĩnh Hưng là nghịch đồ nên mới bị sư tôn chối bỏ không nhìn mặt tới. Nhưng tại hạ có là nghịch đồ đáng bị trời tru đất diệt cũng không giống như tôn giá.

- Các hạ sao lại đem ta ra so sánh với các hạ chứ? Bồn tọa đâu phải là nghịch đồ.

- Tại hạ khác tôn giá bởi lẽ một người là thành chủ lại đi bức hiếp một cô gái đui mù, một tiểu tử chẳng biết võ công để đoạt ngọc phù. Tại hạ có nghe sư tôn nói lại, trên võ lâm có Huyết thành có thể ví như long đàm hổ huyệt thế mà người của long đàm hổ huyệt lại hành sự như Tôn giá sao?

- Còn bồn tọa thì nghe tương truyền trong võ lâm có Thiên Trù thánh tăng, có thể nói là cao thủ đệ nhất nhân giống như Đạt Ma sư tổ năm xưa. Nay gặp hậu nhân của cao tăng, rất muốn thỉnh giáo. Nếu bồn tọa thắng thì...

Ứng Hiệp lên tiếng chen vào:

- Ngọc phù sẽ thuộc về lão đó. Còn nếu lão thua thì sao?

- Bồn tọa sẽ quay lại Huyết thành quy ẩn ba năm không tái xuất giang hồ.

Đàm Vĩnh Hưng gật đầu:

- Được Sau lời nói đó, Đàm Vĩnh Hưng và Diêm La thành chủ cùng đứng ra ngoài trời tuyết.

Hai người đứng đối mặt với nhau. Cả hai trông như hai pho tượng, một trắng một đen, trong tư thế bất động.

Ứng Hiệp cùng Bội Linh đứng trong nhà quan sát. Ứng Hiệp nói với Bội Linh:

- Tỷ tỷ, sao tỷ tỷ không thấy đường mà biết Diêm La thành chủ? Chẳng lẽ tỷ đã từng gặp hắn, nghe hắn nói.

- Giọng nói của Diêm La thành chủ, tỷ không bao giờ quên. Bởi giọng nói đã cất lên trong một đêm xảy ra huyết án tại Mạn Trà sơn trang. Sau đêm đó, mẫu thân đã đưa tỷ đào thoát với vết thương chí mạng.

- Gã Diêm La thành chủ này thật đáng chết.

Nói dứt câu Ứng Hiệp thét lớn:

- Đàm đại ca, con quạ đen thành chủ đó đã từng giết phụ thân của Tổng tỷ tỷ. Lão là người đáng chết lắm đó.

Mặc dù giọng nói của Ứng Hiệp vang lên lồng lộng nhưng Đàm Vĩnh Hưng lẫn Diêm La thành chủ vẫn đứng bất động. Thấy hai người giống như hai pho tượng, Ứng Hiệp lấy làm lạ.

- Tỷ, sao lạ quá, Đàm đại ca và lão quỷ thành chủ không nhúc nhích gì cả.

Bội Linh nói:

- Phàm những cao thủ trong võ lâm giao đấu với nhau, thì mọi cử động đều rất cẩn thận không như những cao thủ tầm thường. Chỉ một chút sơ suất tự khắc sẽ gặp ngay hiểm họa sát thân.

- Vậy Đàm đại ca thắng hay lão quỷ thành chủ thắng?

- Tỷ đâu thấy mà nhận biết được.

- Ồ, tỷ miễn thứ đừng trách đệ nói câu đó.

Một luồng gió đông thổi đến đem theo hơi lạnh rờn rợn khiến cho Bội Linh rùng mình. Nàng nhỏ giọng nói:

- Họ đã ra chiêu chưa?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Chưa.

- Cuộc đấu này xem ra rất căng thẳng. Một trong hai người khi xuất chiêu sẽ có một người phải chết. Tôn đệ cẩn thận đó, nếu họ phát tác chương kình có thể nguy hại đến tính mạng của đệ.

Nghe Bội Linh nói, Ứng Hiệp nắm lấy tay nàng thối lại một bộ nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn Đàm Vĩnh Hưng và Diêm La thành chủ.

Mặc dù Ứng Hiệp nói rất khế nhưng Bội Linh vẫn nghe được. Nàng quay mặt sang hỏi Ứng Hiệp:

- Đệ thấy gì mà nói như vậy?

- ờ, đệ thấy tuyết đang phủ đầy trên hai bờ vai lão quỷ thành chủ. Nhưng lạ lắm, những bông tuyết như sợ không dám động vào đầu lão.

- Còn Đàm đại hiệp thì như thế nào.

Ứng Hiệp nhìn về phía Vĩnh Hưng. Y trở mắt nhìn bởi chẳng thấy bông tuyết nào bám trên thân pháp Đàm Vĩnh Hưng.

Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Tỷ tỷ, lạ lắm, nếu tỷ thấy hẳn không tin được đâu.

- Nghe đệ nói, tỷ có thể đoán ra.

- Tỷ đoán xem, chẳng lẽ chuyện gì tỷ cũng biết mà...

Ứng Hiệp bỏ lửng lời nói giữa chừng.

Bội Linh nghiêm giọng nói:

- Những bông tuyết không bám được vào người của Đàm đại hiệp.

- Sao tỷ biết?

- Thời gian qua, nếu Đàm đại hiệp không có bản lĩnh thì Diêm La thành chủ đã xuất thủ lấy mạng người rồi. Nhưng suốt thời gian vừa qua vẫn không thấy Diêm La thành chủ xuất chiêu, tỷ đã có thể đoán ra.

- Vậy cuộc giao đấu này, ai là người thắng.

- Đàm đại hiệp.

Lời còn đọng trên miệng nàng thì Diêm La thành chủ, giữ hai ống tay áo, quay lưng băng mình đi. Những bông tuyết trắng biến mất khỏi hai bờ vai lão, và chỉ trong đây chớp mắt y đã mất hút chẳng để lại dấu tích gì.

Ứng Hiệp reo lên:

- Lão quỷ Diêm La thành chủ bỏ đi rồi. Đúng như tử nói, Đàm đại ca đã thắng.

Vĩnh Hưng quay lại thảo xá.

Ứng Hiệp nhìn Vĩnh Hưng bằng ánh mắt tôn kính, khâm phục.

Y phân khởi nói:

- Đàm đại ca đúng là thiên hạ đệ nhất võ lâm. Tại tửu quán chỉ nói thôi đã buộc bọn cầu quan phải bỏ chạy, giờ thì chỉ nhìn thôi đã khiến con quạ đen thành chủ hồn siêu phách lạc. Ứng Hiệp phải thọ giáo đại ca.

- Tôn tiểu đệ nói quá rồi đó. Thật ra Diêm La thành chủ không phải hạng cao thủ tầm thường đâu. Chẳng qua y bỏ đi vì tự biết nếu giao đấu thì chẳng có kẻ thắng người bại, mà chỉ có cái chết đến với hai đối thủ mà thôi. Diêm La thành chủ lại không muốn chết.

Đôi chân mày của Ứng Hiệp nhường lên.

- Huynh cũng đâu muốn chết phải không?

Nụ cười hé mở trên hai cánh môi mỏng của Đàm Vĩnh Hưng.

- Tất nhiên rồi, Đàm Vĩnh Hưng đâu muốn chết.

- Huynh không muốn chết, lão Diêm La ôn dịch kia cũng không chết, nên dĩ hoà di quý Thế nhưng lão lại bỏ cuộc trước, xem như lão đã thua huynh.

- Không phải thua vì bản lĩnh thấp hơn huynh mà chỉ vì lão là thành chủ, còn Vĩnh Hưng là một lãng tử chẳng có gì cả. Chén sành và chén kiêu chạm nhau, hai chén cùng bể thì tất nhiên chén kiêu phải nhường cho chén sành.

Bội Linh lên tiếng:

- Đàm đại ca khiêm tốn quá. Thật ra Diêm La thành chủ tự biết mình đã kém hơn qua những bông tuyết đậu trên vai y và vai công tử.

Vĩnh Hưng nheo mày nhìn nàng.

- Cô nương có thể thấy ư?

- Tôn đệ đã nói cho Bội Linh biết.

Vĩnh Hưng lắc đầu. Y nhìn Bội Linh nói:

- Chỉ vì thắc mắc cô nương là người như thế nào mà tại hạ đã theo chân Ứng Hiệp.

Nếu Tống tiểu thư và Ứng Hiệp đệ muốn rời khỏi đây, Vĩnh Hưng sẽ đưa hai người đi.

Bội Linh buông tiếng thở dài:

- Đi đâu bây giờ. Bội Linh cũng chẳng biết đi đâu nữa.

- Nếu hai người muốn, tại hạ sẽ đưa hai người đến Thủy Lâm trang. Nếu hai người đến đó, sẽ an toàn và yên lành hơn. Chẳng một ai dám quấy rầy hai người.

Ứng Hiệp hỏi:

- Đàm đại ca, Thủy lâm trang tọa lạc tại đâu?

- Ngoại vi Dương Châu.

Ứng Hiệp reo lên:

- Hay quá! Đệ từng ao ước được đến Dương Châu. Không ngờ nay được đến đó.

Y quay lại Tống Bội Linh nói:

- Tỷ tỷ...

Bội Linh nghiêm mặt nói:

- Tôn đệ, Đàm đại hiệp đã cứu tỷ và đệ rồi, giờ lại làm phiền thêm người sao?

- Cô nương đừng ngại, vì đây là ý của tại hạ.

Bội Linh hướng mắt qua Vĩnh Hưng:

- Đại hiệp, Bội Linh và Tôn đệ đi đến đâu kiếp họa sẽ đeo bám đến đó. Đại hiệp sẽ gặp phải phiền phức mà thôi.

- Tiểu thư yên tâm. Lâu lắm rồi, tại hạ rất nhàn du, nay gặp chút phiền phức chẳng có gì.

Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ đừng ngại. Đàm đại ca không phải hạng người ích kỷ nhỏ nhen sợ phiền lụy đâu. Tiểu đệ không dám tự cho mình có thiên lý nhãn, nhưng cặp mắt của đệ thì nhìn người chẳng bao giờ lầm.

Bội Linh ngần ngừ một lúc rồi quỳ xuống nói:

- Đàm đại hiệp, xin nhận một lạy của Bội Linh gọi là chút tri ân nơi người.

Vĩnh Hưng vội đỡ lấy Bội Linh nói:

- Tiểu thư đừng làm vậy. Tại hạ không xứng nhận một lạy tri ân của tiểu thư đâu, bởi tại hạ chưa làm được gì cho hai người. Mong tiểu thư cứ xem tại hạ như người trong nhà là được rồi.

Vĩnh Hưng đỡ tay nàng nói:

- Tiểu thư đứng lên đi.

Ứng Hiệp nhìn hai người, nghĩ thầm:

- Tổng Bội Linh tỷ tỷ thật xứng với Đàm đại ca. Nếu tỷ tỷ không thấy đường hẳn sẽ không chê Đàm đại ca.

Ý nghĩ đó thôi thúc khiến Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Tỷ tỷ, đại ca, để tiểu đệ phóng bút vẽ cho hai người một bức họa nhé.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Bội Linh cau lại.

- Tiểu đệ, đừng vẽ...

Ứng Hiệp tròn mắt nhìn nàng.

- Đệ đã hứa với Đàm đại ca rồi, sao lại không vẽ chứ. Không cho Đàm đại ca một bức họa chân dung người lại cho tiểu đệ chỉ là hạng tiểu nhân xảo trá. Vói lại...

Bội Linh khoát tay nói:

- Nếu tiểu đệ muốn vẽ thì chỉ nên vẽ mình Đàm đại hiệp thôi. Chứ đừng vẽ tỷ tỷ.

- Tại sao?

- Tỷ tỷ không xứng được vẽ chung với Đàm đại hiệp đâu.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Khi nào đến Thủy Lâm trang, tại hạ sẽ thị mục bút họa của Tôn đệ. Còn bây giờ thì tại hạ muốn tiểu thư đừng gọi tại hạ bằng hai tiếng đại hiệp được không?

Bội Linh miễn cưỡng gật đầu nhỏ nhẹ nói:

Ứng Hiệp vỗ tay nói:

- Vui quá, tiểu đệ phải bồi tiếp đại ca và tỷ tỷ.

Y nói xong nhanh tay bày tất cả số thức ăn đã đem về từ tửu điếm ra bàn.

Vĩnh Hưng nói:

- Tôn đệ đã có thức ăn, huynh thì có rượu. thế là chúng ta có đủ mọi thức để lập bàn hương án bái thiên địa kết tình huynh đệ và huynh muội.

Ứng Hiệp reo lên:

- Thích quá, thế là từ nay đệ đã có đại ca. Không còn là một nam nhân cô độc nữa.